

Sygn. akt III KK 375/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2013 r.,
sprawy **J. L.**
skazanego z art. 156 § 3 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 czerwca 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 8 marca 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2/ zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 8 marca 2013 r., uznał J. L. za winnego tego, że w nocy z 11/12 czerwca 2012 r. w G., działając z zamiarem bezpośrednim, zadając uderzenia rękoma oraz ciosy nożem, spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu W. R. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, poprzez ugodzenie jej nożem w udo lewe, powodując głęboką ranę kłutą z uszkodzeniem w jej obrębie tylnej i przyśrodkowej grupy mięśni uda, rozległe nacięcia ściany tętnicy udowej w obrębie kanału rany, co skutkowało masywnym krwotokiem zewnętrznym, prowadzącym do wykrwawienia się pokrzywduzonej i jej zgonu, który to skutek mógł

on przewidzieć a nadto spowodował szereg pomniejszych obrażeń ciała pokrzywdzonej w postaci powierzchownej, długiej rany ciętej pośladka lewego i przylegającej górnej części uda, pojedynczej, wczesnej rany wargi górnej oraz dwóch powierzchownych ran ciętych powłok ręki lewej w okolicy kłębika, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. i na podstawie art. 156 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k., 44 § 2 k.k., 47 § 1 k.k., 192 a k.p.k. i 230 § 2 k.p.k. wydał orzeczenia akcesoryjne oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Obrońcy oskarżonego złożyli apelacje od tego wyroku, w których podnosili zarzuty obrazy przepisów postępowania, to jest art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7 i 424 k.p.k., a adw. S. R. (obrońca z wyboru) nadto zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, zaś adw. M. B. (obrońca z urzędu) także alternatywnie zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Obrońcy w swoich apelacjach wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Adw. S. R. wnosił ewentualnie o zakwalifikowanie zachowania oskarżonego z art. 155 k.k. i zastosowanie art. 60 § 2 pkt 2 k.k., natomiast adw. M. B. postulowała alternatywnie złagodzenie kary.

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że obniżył karę pozbawienia wolności do 8 lat, zaś w pozostałej części utrzymał wyrok w mocy oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych postępowania odwoławczego ponad pobraną opłatę (za obie instancje).

Kasację od tego wyroku złożył obrońca skazanego adw. S. R., zarzucając „rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku zwłaszcza:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym i lakonicznym rozważeniu przez Sąd Apelacyjny podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu obrazy przepisów postępowania karnego, w kontekście pominięcia przez Sąd *meriti* problemów oskarżonego ze wzrokiem, w tym wysokiej dalekowzroczności i innych wad, które mogły mieć niewątpliwy

wpływ na prawidłową ocenę odległości ostrza od ciała pokrzywdzonej, a także obrazować postać zamiaru oskarżonego,

2. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na zaaprobowaniu przez Sąd odwoławczy wadliwej i wybiórczej oceny dowodów dokonanej przez sąd *meriti* z pominięciem zasad swobodnej oceny dowodów, uwzględniającej jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego J. L., podczas gdy podstawę wyroku może stanowić jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zwłaszcza przy braku kategoriycznej tezy biegłych sądowych, iż powierzchowna rana cięta pośladka i przylegająca części uda lewego oraz rany cięte ręki lewej i wargi górnej powstały wskutek uderzeń oskarżonego,
3. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. poprzez zaniechanie podjęcia inicjatywy w kierunku wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy i nieprzeprowadzenie eksperymentu procesowego w warunkach naturalnych na miejscu zdarzenia przy uwzględnieniu możliwie najbardziej zbliżonych do opisu podawanego przez oskarżonego warunków,
4. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu I instancji w zakresie obciążenia oskarżonego kosztami sądowymi z jednoczesnym zwolnieniem w/w oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania odwoławczego, w wyniku czego doszło do wydania dwóch wzajemnie wykluczających się rozstrzygnięć w oparciu o identyczne przesłanki,

rażącą obrazę prawa materialnego, mogącą mieć wpływ na treść wyroku poprzez:

5. dokonanie wadliwej i niekorzystnej dla oskarżonego kwalifikacji prawnej czynu z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k., wyrażającej się w przyjęciu umyślności działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy prawidłowa ocena znamion strony podmiotowej oraz przedmiotowej prowadzi do przyjęcia nieumyślności zachowań oskarżonego skierowanych na uspokojenie pokrzywdzonej”.

Skarżący w konkluzji wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania” albo uniewinnienie oskarżonego w razie uznania „oczywistej niesłuszności skazania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wnosił o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pierwsze cztery zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne zaś zarzut piąty – niedopuszczalny. Odnosząc się kolejno do zarzutów stwierdzić należy, że:

Ad. 1) nie kwestionuje się w nim, że Sąd odwoławczy rozważył zarzuty obrazy przepisów postępowania, tyle że, zdaniem skarżącego, uczynił to nienależycie i lakonicznie. Twierdzeniu temu przeczą jednak wnioski wynikające z lektury uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego. Sąd ten w szczególności nie pominął kwestii wady wzroku oskarżonego i jej znaczenia dla oceny okoliczności powstania obrażeń u pokrzywdzonej oraz zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonemu. Sąd miał tu na uwadze umiejscowienie ran, w tym najgroźniejszej, oraz świadczących o zasłanianiu się pokrzywdzonej przed atakami oskarżonego (zob. s. 7-8 motywów).

Ad. 2) wymienione w tym zarzucie naruszenia przepisów postępowania, poza art. 457 § 2 k.p.k., są faktycznie przypisywane Sądowi I instancji. Sąd odwoławczy miał jedynie aprobować te naruszenia, polegające na wadliwej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego. Sam więc nie mógł uchybić tym przepisom. Do uchybienia art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., bo o to znów chodzi skarżącemu, na poziomie apelacyjnym jednak nie doszło. Sąd Apelacyjny wskazał, dlaczego zarzuty obrazy art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. uznał za niezasadne, a ocena ta nie jest obarczona zarzucanymi w kasacji wadami. Odmienna ocena skarżącego jest wyłącznie wynikiem jego subiektywnego przekonania.

Ad.3) Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu nieprzeprowadzenia eksperymentu procesowego. Rozumowanie tego Sądu nie jest dotknięte lukami czy błędami logicznymi, co jasno wynika z jego wywodów (zob. s. 9 uzasadnienia). Takiej oceny nie można wystawić twierdzeniom zawartym w kasacji, oderwanym od realiów sprawy i abstrahującym od wskazań doświadczenia życiowego co do możliwości miarodajnego (i bezpiecznego) przeprowadzenia eksperymentu.

Ad. 4) do rozstrzygania o kosztach sądowych dochodzi na różnych poziomach instancyjnych i w różnym czasie. Odmienne zatem mogą być przesłanki podejmowanych decyzji procesowych. Kasacja nie wykazała nie tylko rażącego naruszenia prawa, gdy chodzi o orzeczenie Sądu odwoławczego o kosztach, ale i wpływu postąpienia tego Sądu na interes prawny oskarżonego. Przypomnieć tu należy, że kasacją można skarżyć tylko niekorzystne dla oskarżonego rozstrzygnięcia Sądu II instancji.

Ad. 5) analiza tego zarzutu oraz jego uzasadnienia świadczy o tym, że w rzeczywistości podnosi się w nim zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że oskarżony działał w zamiarze, i to umyślnym, spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej. Niezależnie od tego, że chodzi tu o zarzut pod adresem Sądu Okręgowego, to jest on niedopuszczalny, skoro podstawą kasacji mogą być jedynie uchybienia prawa a nie faktom (zob. art. 523 § 1 k.p.k.).

Z tych wszystkich względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.